

Sygn. akt VIII C 912/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 4.870,80 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi za opóźnienie;
- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 1.167 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 912/18

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2018 roku powód K. J., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zasądzenie kwoty 4.870,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 14 kwietnia 2015 roku, a także kwoty 110 zł tytułem zwrotu kosztów zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu na parking, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 14 kwietnia 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do M. N. samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczeniowy w zakresie OC u pozwanego. W dniu 15 kwietnia 2015 roku poszkodowany wynajął pojazd zastępczy na okres 47 dni, tj. do dnia 1 czerwca 2015 roku, ustalając stawkę najmu na kwotę 180 zł netto/doba. Czas trwania najmu był bezpośrednio związany z okresem likwidacji szkody. W piśmie z dnia 24 kwietnia 2015 roku pozwany zakwalifikował szkodę, jako całkowitą oraz ustalił wstępnie wartość pojazdu (8.400 zł) oraz pozostałości (1.800 zł). Następnie, w związku z brakiem dokumentów od pojazdu, wartość pojazdu została ustalona na kwotę 6.900 zł, a pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 5.100 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 280 zł tytułem zwrotu kosztów holowania. Przyznana kwota uniemożliwiła poszkodowanemu zakup nowego auta, ponadto uszkodzony

samochód był przedmiotem przewłaszczenia na zabezpieczenie, a poszkodowany zmuszony był do całkowitej spłaty kredytu, aby móc sprzedać pozostałości. W związku z faktem zabezpieczenia, poszkodowany nie posiadał przy tym karty pojazdu, która pozostawała w posiadaniu banku, a od posiadania której pozwany uzależnił zastosowanie 15% korekty do wartości pojazdu przed szkodą. Dopiero w dniu 22 maja 2015 roku poszkodowany otrzymał od banku dokument potwierdzający całkowitą spłatę kredytu oraz zniesienie zabezpieczenia w postaci przewłaszczenia oraz kartę pojazdu, której kopię przesłał pozwanemu. Pismem z dnia 28 lipca 2015 roku pozwany skorygował wartość samochodu przed szkodą oraz pozostałości, zwiększając należne świadczenie o kwotę 2.200 zł. Powód wskazał ponadto, że poszkodowany poniósł dodatkowo koszt zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu na czas trwania postępowania likwidacyjnego na parking strzeżonym, który wyniósł 110 zł. Wyjaśnił również, że w dniu 15 kwietnia 2015 roku M. N. przelał przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego na A. G., która następnie wierzytelność tę przeniosła na powoda.

(pozew k. 6-9)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany, nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność oraz stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego (180 zł netto), wyjaśnił, iż w toku postępowania likwidacyjnego uznał za zasadny 22-dniowy okres najmu pojazdu i z tego tytułu wypłacił poszkodowanemu stosowne świadczenie, pokrył ponadto koszt parkingu w wysokości 220 zł brutto. W ocenie pozwanego za zasadny należało uznać okres najmu od dnia 15 kwietnia do dnia 24 kwietnia 2015 roku, tj. do dnia wydania decyzji o zakwalifikowaniu szkody, jako całkowitej, powiększony o dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie uszkodzonego pojazdu oraz nabycie nowego. Pozwany wskazał, że poszkodowany otrzymał odszkodowanie w dniu 27 kwietnia 2015 roku i wówczas powziął wiedzę o kwalifikacji szkody, i już wtedy winien podjąć działania mające na celu zagospodarowanie pozostałości i kupno nowego auta. Powyższe doprowadziłyby z pewnością do skrócenia czasu najmu pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, iż uszkodzony pojazd był przedmiotem przewłaszczenia na zabezpieczenie, z powyższego tytułu nie może on bowiem ponosić odpowiedzialności. Pozwany podniósł ponadto, że po sprzedaży pojazdu w dniu 3 lipca 2015 roku poszkodowany nie nabył nowego auta, co rodzi wątpliwość odnośnie tego, czy po stronie poszkodowanego istniała konieczność najmu samochodu zastępczego. Odnośnie kosztów parkingu pozwany wyjaśnił, że zostały one pokryte do kwoty 220 zł brutto, odpowiadającej okresowi, w którym poszkodowany winien przedsięwziąć działania zmierzające do zagospodarowania wraku i zakupu nowego pojazdu,

(odpowiedź na pozew k. 43-46)

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Pozwany uzupełniająco wyjaśnił, iż w dniu 24 kwietnia 2015 roku wypłacił kwotę 5.100 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 280 zł tytułem holowania, w dniu 23 czerwca 2015 roku wypłacił kwotę 4.870,80 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 220 zł tytułem parkowania uszkodzonego pojazdu, w dniu 28 lipca 2015 roku wypłacił dodatkowe odszkodowanie, natomiast w dniu 9 października 2015 roku kwotę 1.403 zł tytułem utraconych zarobków.

(protokół rozprawy k. 65-66, k. 76-77, k. 81-82, k. 88-90, pismo procesowe k. 68-69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...) będący własnością M. N..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka M. N. 00:09:50-00:19:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, druk zgłoszenia szkody k. 13-16, okoliczności bezsporne)

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W jego toku pozwany zakwalifikował szkodę, jako całkowitą oraz ustalił wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 6.900 zł, zaś wartość pozostałości na kwotę 1.800 zł. Ustalając wartość pojazdu ubezpieczyciel dokonał ujemnej korekty z tytułu braku dokumentów od pojazdu w wysokości 1.260 zł oraz z tytułu uszkodzeń nie związanych ze szkodą w wysokości 420 zł.

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2015 roku pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 5.100 zł tytułem rozliczenia szkody w pojeździe oraz kwotę 280 zł tytułem zwrotu kosztów holowania.

(druk zgłoszenia szkody k. 13-16, decyzja k. 20, potwierdzenie transakcji k. 21, kosztorys k. 22-23, okoliczności bezsporne)

W związku z uszkodzeniem pojazdu marki V., poszkodowany został zmuszony do wynajęcia pojazdu zastępczego, z którego korzystał w okresie od dnia 15 kwietnia 2015 roku. Pojazd ten M. N. wynajął od (...) A. G. w Ł., był to C. (...). Stawka za najem została ustalona na kwotę 180 zł netto/doba. Wynajęty pojazd poszkodowany wykorzystał w szczególności na dojazdy do lekarzy.

(zeznania świadka M. N. 00:09:50-00:19:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 17-18, okoliczności bezsporne)

Uszkodzony samochód marki V. (...) był przedmiotem przewłaszczenia na zabezpieczenie w związku z kredytem spłacanym przez M. N. w (...) S.A. zaciągniętym na jego zakup. Z uwagi na stanowisko pozwanego, który obniżył odszkodowanie z uwagi na brak przekazania dokumentów od pojazdu oraz celem uzyskania możliwości sprzedaży wraku uszkodzonego pojazdu, M. N. podjął działania zmierzające do spłaty kredytu. Po nawiązaniu kontaktu z kredytodawcą, co nie odbyło się bez przeszkód, poszkodowany otrzymał wyliczenie należności, którą spłacił. Okazało się jednak, że wyliczenie nie było kompletne, bank naliczył bowiem dodatkowe opłaty i po upływie 2-3 tygodni poszkodowany otrzymał kolejne wyliczenie należności. W dniu 19 maja 2015 roku M. N. dokonał całkowitej spłaty kredytu, w związku z czym bank zniósł zabezpieczenie w postaci przewłaszczenia oraz przeniósł na poszkodowanego prawa z tytułu własności 49/100 udziałów w pojeździe, o czym poinformował poszkodowanego pismami z dnia 22 maja 2015 roku. Wraz z nimi poszkodowanemu zostało przesłane pismo do Wydziału Komunikacji, celem dokonania wykreślenia współwłasności banku. Po spłacie kredytu bank zwrócił poszkodowanemu kartę pojazdu.

(dowód z przesłuchania powoda 00:22:54-00:29:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, zeznania świadka M. N. 00:09:50-00:19:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, pismo k. 25, k. 26, okoliczności bezsporne)

Uszkodzony pojazd M. N. przechowywał na parkingu strzeżonym, ponosząc z tego tytułu koszt w wysokości 110 zł miesięcznie, w miesiącach od kwietnia do czerwca 2015 roku (łącznie 330 zł).

(rachunek k. 29, k. 52, k. 53, okoliczności bezsporne)

W dniu 1 czerwca 2015 roku (...) A. G. wystawił na M. N. fakturę na kwotę 8.460 zł netto, 10.405,80 zł netto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego w okresie od dnia 15 kwietnia do dnia 1 czerwca 2015 roku (47 dni). Termin płatności został ustalony na dzień 8 czerwca 2015 roku.

Poszkodowany zdał pojazd zastępczy z uwagi na zaplanowany w dniu 2 czerwca 2015 roku zabieg medyczny. Po jego przeprowadzeniu okazało się, że M. N. z uwagi na stan zdrowia nie może prowadzić samochodu.

(dowód z przesłuchania powoda 00:22:54-00:29:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, zeznania świadka M. N. 00:09:50-00:19:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, faktura VAT k. 19, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 23 czerwca 2015 roku pozwany poinformował M. N. o przyznaniu świadczenia w wysokości 220 zł z tytułu kosztów parkowania pojazdu oraz w wysokości 4.870,80 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(decyzja k. 54, okoliczności bezsporne)

W dniu 3 lipca 2015 roku M. N. sprzedał uszkodzony pojazd za kwotę 900 zł.

(umowa sprzedaży k. 55, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 28 lipca 2015 roku pozwany poinformował M. N., iż w związku z otrzymaną kopią dowodu rejestracyjnego pojazdu V. (...) dokonał ponownej wyceny wartości rynkowej pojazdu, na skutek której została ona ustalona na kwotę 8.200 zł. Po odjęciu wartości pojazdu w stanie uszkodzonym wg umowy sprzedaży (900 zł) i dotychczas wypłaconego świadczenia (5.100 zł), dodatkowe odszkodowanie wyniosło 2.200 zł. Kwotę tę pozwany przelewał na rachunek bankowy M. N. w dniu 29 lipca 2015 roku. Jednocześnie pozwany powiadomił poszkodowanego, iż nie znajduje podstaw do przyznania zwrotu kosztów parkowania za miesiąc czerwiec 2015 roku.

(decyzja k. 27, potwierdzenie transakcji k. 28, okoliczności bezsporne)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 roku M. N. przeniósł na A. G. wierzytelność względem pozwanego z tytułu odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku, tj. odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu na czas trwania likwidacji szkody oraz z tytułu uzasadnionych kosztów zabezpieczenia pojazdu po wypadku (holowanie, parking strzeżony itp.). Następnie, w dniu 15 marca 2018 roku, A. G. zbyła wierzytelność, o której mowa wyżej, na rzecz powoda.

(umowa przelewu wierzytelności k. 30, k. 31, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powoda oraz zeznania świadka M. N..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda

wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 roku, w wyniku którego należący do M. N. samochód marki V. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie był jedynie uzasadniony okres korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego, pozwany nie kwestionował bowiem, ani zasadności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, ani też dobowej stawki za wynajem. W ocenie pozwanego uzasadniony okres najmu wynosił 22 dni, przy czym w odpowiedzi na pozew wyjaśnił on, że na ten czas składa się okres od dnia wynajęcia pojazdu do dnia wydania decyzji odszkodowawczej (15-24 kwietnia 2015 roku, a więc 10 dni) oraz dodatkowy 7-dniowy okres na zagospodarowanie uszkodzonego pojazdu oraz nabycie nowego, przy czym pozwany nie wliczał do tego okresu weekendów oraz dni wolnych od pracy, w następstwie czego przypadał on na dni 25 kwietnia – 6 maja 2015 roku (12 dni).

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że poszkodowany był uprawniony do wynajmu pojazdu zastępczego, co najmniej do czasu zagospodarowania uszkodzonego pojazdu (jego sprzedaży) oraz kupna nowego, co zresztą przyznaje sam pozwany. Nie budzi przy tym wątpliwości, że sprzedaż pozostałości (wraku) mogła nastąpić dopiero po spłacie przez poszkodowanego kredytu zaciągniętego na zakup samochodu, do tego momentu bank pozostawał bowiem właścicielem 49/100 udziału w jego prawie własności. Już wyłącznie z tej przyczyny za chybione należy uznać stanowisko pozwanego, jakoby fakt, iż przedmiotowy pojazd był przedmiotem przewłaszczenia na zabezpieczenie był irrelevantny z punktu widzenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Jak wyjaśnił

powód, a co potwierdził M. N., poszkodowany podjął działania zmierzające do spłaty kredytu bankowego, napotkał jednak na szereg trudności. Po pierwsze komunikacja z bankiem była mocno utrudniona, przy czym siedziba banku mieściła się poza miejscem zamieszkania poszkodowanego. Po drugie, gdy udało się już nawiązać kontakt, bank przesłał niepełne wyliczenie, skutkiem czego po spłacie oznaczonej w nim należności poszkodowany w dalszym ciągu nie spłacił w całości kredytu. Kolejne, właściwe wyliczenie, zostało przesłane przez bank po 2-3 tygodniach i wówczas M. N. spłacił w całości kredyt, co jak wynika z pisma z k. 25, miało miejsce w dniu 19 maja 2015 roku. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że depozycje powoda oraz świadka nie były podważane przez pozwanego, brak jest zatem podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. W świetle zasad doświadczenia życiowego nieracjonalnym byłoby przy tym zachowanie poszkodowanego, który zwlekałby ze spłatą kredytu zwłaszcza w sytuacji, gdy od tej spłaty zależała ewentualne dopłata z tytułu odszkodowania (po spłacie kredytu M. N. otrzymał od banku kartę pojazdu, z uwagi na brak której pozwany początkowo obniżył należne odszkodowanie o 15%). Wobec powyższego Sąd przyjął, iż proces spłaty zobowiązania przez M. N. przebiegał w sposób przedstawiony przez tego świadka oraz powoda. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, w dniu 22 maja 2015 roku (piątek) kredytodawca przesłał poszkodowanemu pismo do Wydziału Komunikacji, celem dokonania wykreślenia współwłasności banku. Zakładając, że M. N. otrzymał przedmiotowe pismo w następnym dniu roboczym, tj. w dniu 25 maja 2015 roku (poniedziałek) i jeszcze tego samego dnia Wydział Komunikacji dokonał stosownego wykreślenia w dowodzie rejestracyjnym, należy przyjąć, iż z tą datą rozpoczął się wyznaczony przez ubezpieczyciela 7-dniowy okres na zagospodarowanie pojazdu oraz kupno nowego samochodu. O czym była już mowa, do tego okresu pozwany nie wliczał weekendów oraz świąt, co daje podstawę do wniosku, że okres ten upłynął w dnium 2 czerwca 2015 roku, a więc już po zdaniu przez M. N. pojazdu zastępczego. W świetle powyższych rozważań kwestia daty przesłania przez poszkodowanego właściwych dokumentów do ubezpieczyciela, celem otrzymania uzupełniającego odszkodowania oraz daty sprzedaży wraku pojazdu nie mają znaczenia z punktu widzenia żądania powoda. Oczywiście jest przy tym, że niekorzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego po wyjściu ze szpitala, jak również brak kupna nowego samochodu w późniejszym czasie nie mają wpływu na ocenę, iż korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego było konieczne we wcześniejszym czasie. Jak wyjaśnił bowiem M. N., a co potwierdził powód, do dnia 1 czerwca 2015 roku poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego celem dojazdów do lekarzy, natomiast po pobycie w szpitalu i przeprowadzonym zabiegu okazało się, że z uwagi na stan zdrowia nie może on już prowadzić samochodu, co tłumaczy, dlaczego poszkodowany ponownie nie wynajął pojazdu zastępczego oraz nie podjął działań zmierzających do zakupu nowego auta.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres kolejnych 25 dni, tj. do dnia 1 czerwca 2015 roku. Dochodzona pozvem z tego tytułu kwota, wobec uznania przez pozwanego wysokości stawki za dobę wynajmu pojazdu, była zatem w pełni zasadna.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.870,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, dlatego też była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 250 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa adwokata w kwocie 900 zł – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.167 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

- z. 1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn . pozwanego;
2. wniosek o uzupełnienie wyroku przedstawić po uprawomocnieniu się wyroku.

18.06.2019